

Yağmur

Murat SOYAK

Bahar bütün güzelliği ile geldi. Yeryüzü allı pullu giyinmiş gibi. Bahçe duvarını aşınca mor sümbüller, papatyalar ve toprağı güzelce örten yemyeşil çimen...

İkinciye yakın bulut kümesi oluşuyor. Ve bir süre sonra yağmur inceden yağmaya başlıyor. Sahada top oynayan çocuklar ıslansalar da oyuna devam ediyorlar. Yağmur sonrası mis gibi toprak kokuyor. Sanki yeryüzü kirlerinden arınıyor.

Çocuklar yağmur altında top peşinde koşuyorlar. Yine mahalle maçı... Nar Mahallesi ve İlhanlı Mahallesi arasındaki çekişme sanki hiç bitmeyecek gibi. İki mahallenin çocukları maç esnasında bazen kavga ediyorlar. Büyükler araya girmese sözlü sataşmalar uzayıp gidecek. İyi ki arayı bulup da barıştırıyorlar.

İşte yine yükselen sesler göğü dolduruyor.

—Haydi, çabuk ol Yusuf!..

Kaleci Yusuf elindeki topu bir kez çevirdikten sonra bütün gücüyle vuruyor. Top yükselip orta sahaya düşüyor. Plastik sarı topun peşinde çocuklar çılgınlar gibi koşuyorlar.

—Buradayım Refik, ver pasını koçum ver.

Refik sesin geldiği yöne topu gönderiyor ama rakip oyuncu hemen koşup müdahale ediyor.

Çetin bir mücadele devam ediyor. İki tarafın oyuncularını da azimli, kararlı. Kazanmak istiyorlar.

—Çelme atma, bak bunu bir daha yapmıştın.

—Oyununu oyna koçum, bırak konuşmayı!

—Çelme atıyorsun. Doğru oyna bak...

Oyuncu

Bir anda oyun durdu. İtişmeler başladı. Birbirlerine vurmadıkları kaldı. Sarı plastik top oyun sahasının dışında çamura batmış bir hâlde duruyor. Maç süresince bu çekişmeler, sürtüşmeler sıkça yaşanıyor. Gürültüyü duyan Murtaza emmi top sahasına doğru hızla yürümeye başladı. “Ne oyunları bitiyor bu çocukların, ne kavgaları... Bir değil, iki değil yahu” diye söylenerek yanlarına vardı. Hemen kavgaya duran çocukları ayırdı.

—Ne oluyor yine, nedir bu kavga, gürültü!

—Murtaza emmi, Sinan bana çelme atıp düşürdü.

Sinan’a dönüp yüksek sesle sordu:

—Doğru mu söylüyor?

—Yok emmi, yalan... Topa vurmaya çalışınca çarpıştık ve yere düştü. Beni haksız yere suçluyor..

—Oğlum şu çekişmeyi, sürtüşmeyi bırakın artık. Güzel güzel oynamak varken... Şimdi barışın bakalım. Burada kavga istemiyorum. Birbirinize karşı anlayışlı olun çocuklar; sonuçta bir oyun bu. Kazansanız da kaybetmeniz de neticede bir oyun. Sizin arkadaşlığınız, kardeşliğiniz daha önemli. Yoksa oynamak için bir daha bir araya gelemezsiniz. Kalp kırmaya, kavga etmeye ne gerek! Haydi bakalım, sizi pencereden izlemeye devam edeceğim.

Murtaza emmi iki tarafı da sakinleştirdi. Birbirleriyle atışan çocukları barıştırıp oyunu tekrar başlattı. Sinan, çamura batmış sarı topu koşup getirdi. İki takımın oyuncuları saha içinde yerlerini aldılar. Yeniden başladı oyun.

Yağmur dindi. İşte son devre. Islanmışlar ama aldırıyorlar. Kan ter içindeler ama umurlarında değil. Maç bitti. Çocuklar top sahasından yorgun, bitkin bir hâlde ayrılıyorlar. Şimdi eve gitmenin zamanı.

Yarın pazartesi... Yapılacak ödevleri hatırladı birden. “Matematik ödevini bitirmem lazım” diyerek hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladı.